

Arrest

nr. 104 386 van 4 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. POOLS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U, H.(...) L.(...), bent een vijfendertigjarige vrouw van Tadjiek-origine. U bent geboren in het dorp Rawashan gelegen in het district Injil, dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Herat. U woont in het district Injil en u bent gehuwd met H.(...) A.(...) K.(...) (O.V. X) met wie u twee kinderen kreeg. H.(...) is zeven jaar en O.(...) veertien jaar.

Wat betreft de problematiek waarmee jullie gezin in Afghanistan geconfronteerd werden en op basis waarvan jullie Afghanistan dienden te ontvluchten verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan uw echtgenoot H.(...) A.(...) K.(...) (O.V. X):

'U, H.(...) A.(...) K.(...), bent een vijftigjarige Afghaanse man van Tadjiek-origine. U werd geboren in het dorp Qaizon Sangar gelegen in het district Injil, dat op zijn beurt is gelegen in de provincie Herat. U bent gehuwd met H.(...) L.(...) (O.V. 7566069) met wie u twee kinderen kreeg. H.(...) is zeven jaar en O.(...) veertien jaar. U bent woonachtig in het district Injil maar u baatte een winkel uit in het district Shindand in de provincie Herat waar u etenswaren verkocht.

Uw problemen begonnen toen u een dreigbrief van de taliban kreeg. Uw broer las u voor wat in de brief stond. U moest de taliban motorfietsen, militaire jassen en voedsel bezorgen. Een goede maand later kreeg u een tweede brief met dezelfde boodschap. Aan beide brieven heeft u geen gehoor gegeven.

Enige tijd later werd uw broer, die een jihadi-commandant was, het slachtoffer van een aanslag. Hij was op weg met zijn auto toen die ontplofte. De autoriteiten brachten u zijn lichaam. Hierna kreeg u een derde brief van de taliban. Aangezien uw broer dood was en hij de brief niet kon voorlezen, kent u de inhoud van deze brief niet.

Later was u samen met uw zoon op weg naar huis toen u werd tegengehouden door de taliban. Uw zoon werd geslagen terwijl u geblinddoekt en meegenomen werd door de taliban. Uw vrouw werd op de hoogte gebracht van wat er gebeurd was door uw zoon waarop ze klacht indiende bij de politie. Ondertussen werd u mishandeld door de taliban tot op de hoogte dat u met alles akkoord zou gaan met wat ze van u vroegen. U werd vrijgelaten met de opdracht dat ze u explosieven zouden brengen die u dan naar de militaire basis in Shindand moest brengen. Eénmaal terug bij u thuis werd u drie dagen lang naar het ziekenhuis gebracht. Na uw ontslag uit het ziekenhuis ging u klacht indienen bij de politie. De politie zei dat ze de zaak zouden opvolgen en de daders opsporen. De volgende dag kreeg u een convocatiebrieven van de politie waarin u beschuldigd wordt en er om uw arrestatie werd gevraagd.

U ontvluchtte Afghanistan op 9 mei 2012 en kwam aan in België op 2 september 2012 waar u de volgende dag op 3 september 2012 asielaanvraag.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u voor uw leven omwille van de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u vier taskara's, een verkiezingskaart, een CD-ROM, een huwelijksakte, een winkelvergunning, een klachtbrief, drie dreigbrieven, een convocatiebrieven van de politie, een brief van het ziekenhuis en een enveloppe voor.'

B. Motivering

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u niet de vluchtelingenstatus noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2 a, b en c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin aan uw echtgenoot zowel de vluchtelingenstatus als de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw echtgenoot en bijgevolg wordt ook aan u geen status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw echtgenoot die u hieronder kunt lezen:

'Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden

Vooreerst moet er worden opgemerkt dat de taliban er volgens uw verklaringen een wel zeer contraproductieve werkwijze op nahoudt. Zo verklaart u dat de taliban in de eerste brief vragen om voedsel, motorfietsen en militaire jackets (CGVS tweede gehoor p. 2). De brief zelf wordt afgesloten met de zin: we wachten op uw hulp (zie administratief dossier: vertaling eerste dreigbrief). Als u gevraagd wordt hoe u hen die goederen had moeten bezorgen, stel dat u hun eis had willen inwilligen, antwoordt u ik weet niet hoe ik hen had moeten contacteren misschien hadden zij mij opgezocht aan de winkel (CGVS tweede gehoor p. 4). Als u gevraagd wordt of ze dat dan gedaan hebben, antwoordt u nee (CGVS tweede gehoor p. 4). De taliban contacteert u dus geen enkele keer om te zien hoever u staat met hun eisen alvorens ze een tweede brief sturen met (volgens uw verklaringen) dezelfde boodschap (CGVS eerste gehoor p. 4) en ze uw broer doden (CGVS tweede gehoor p. 6). Het lijkt dan ook weinig geloofwaardig dat de taliban een tweede brief zou sturen met dezelfde boodschap en ze zouden overgaan tot het doden van uw broer zonder dat er voor u een concrete mogelijkheid was om hen die goederen te leveren en bijgevolg in te gaan op hun eisen. Men kan immers geen goederen eisen van iemand zonder die persoon duidelijk te maken hoe hij die goederen aan de eiser moet overhandigen. En men zal al zeker geen dreigementen uitvoeren als men niet weet of hun

slachtoffer al dan niet bereid is om die eisen in te willigen en dat terwijl men hem niet duidelijk heeft gemaakt op welke manier hij die eisen kan inwilligen.

Bovendien blijkt na vertaling van de tweede dreigbrief dat uw verklaringen over de inhoud van deze brief niet stroken met de echte inhoud van de brief. Volgens de tweede dreigbrief gingen ze u immers explosieven bezorgen die u naar een militaire basis in het district Shindand moest brengen (zie administratief dossier: vertaling tweede dreigbrief). Opnieuw laten ze u aan uw lot over. Dit is immers geen bedreiging waar u actief iets moet ondernemen om hun eisen in te willigen. Het enige wat u kan doen is afwachten tot ze u die explosieven brengen. Het feit dat ze u de explosieven niet bezorgen, is uw schuld niet maar die van de taliban en is dan ook geen reden om uw broer te doden en u uiteindelijk te ontvoeren. Als u voorgelegd wordt dat de tweede dreigbrief een andere eis stelt dan die in de eerste brief, antwoordt u dat de eis om explosieven in de militaire basis te plaatsen u werd meegedeeld toen u ontvoerd werd (CGVS tweede gehoor p. 4). Dit is dan weer tegenstrijdig met uw verklaringen tijdens het eerste gehoor waar u beweerde dat u uw eigen winkel moest opblazen (CGVS eerste gehoor p. 6). Het feit dat u een compleet andere inhoud toeschrijft aan de tweede dreigbrief die u kreeg, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vrees tot vervolging.

Daarnaast verklaarde u dat nadat u de brieven had ontvangen uw broer werd vermoord omwille van uw problemen (CGVS tweede gehoor p. 6). Het is vreemd dat u de dood van uw broer linkt aan uw eigen problemen gelet op het feit dat die een belangrijke jihadi-commandant was (CGVS tweede gehoor p. 2 en 6) en bijgevolg veel vijanden had. Deze stelling wordt ondersteund door het feit dat, moest de taliban uw broer hebben vermoord om druk te zetten op u om hun eisen in te willigen, ze dit incident waarschijnlijk wel zouden vermeld hebben in de derde dreigbrief als het mogelijke lot dat u te wachten staat. De derde dreigbrief maakt echter geen enkele vermelding van de dood van uw broer (zie administratief dossier: vertaling derde dreigbrief). Het was pas tijdens uw ontvoering dat de taliban u zegden dat zij achter de dood van uw broer zaten (CGVS tweede gehoor p. 6). Bovendien verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat het incident waarbij uw broer omkwam plaatsvond op de weg van het district Injil naar het district Guzara in het dorp Pirane Mardan en dat u het doelwit was (CGVS eerste gehoor p. 3 en 6) terwijl u tijdens het tweede gehoor beweerde dat uw broer werd gedood in de provincie Farah (zie administratief dossier: toegevoegde informatie). Als laatste punt moet nog worden opgemerkt dat u geen idee heeft van wat er in de derde dreigbrief van de taliban geschreven staat (CGVS tweede gehoor p. 4). Uw excuus dat uw broer dood was, is weinig afdoende gelet op het feit dat er nog mensen in de buurt waren die u de brief konden voorlezen zoals uw schoonbroer (CGVS tweede gehoor p. 3). Dat u na de dood van uw broer, die u duidelijk toeschrijft aan uw vervolgers (CGVS tweede gehoor p. 6), de moeite niet doet om een dreigbrief te lezen verstuurd door dezelfde mensen die uw broer hebben vermoord, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte is het niet echt duidelijk waarom de politie u een convocatiebrief zou sturen waarin u beschuldigd wordt in een speciale zaak en er gevraagd wordt om u te arresteren (zie administratief dossier: vertaling convocatiebrief). U was immers zelf, als slachtoffer, naar de politie gestapt met een probleem waarvoor er reeds klacht werd ingediend door uw vrouw (zie administratief dossier: vertaling klachtbrief) en waarvan de politie absoluut geen kennis van had gehad waren u en uw vrouw niet naar de politie gestapt. Het is dan ook onverklaarbaar waarom de politie u de dag erna een convocatiebrief zou sturen waarin staat dat u gearresteerd moet worden voor uw betrokkenheid in een speciale zaak. Als u gevraagd wordt of u gewaar was geworden dat u reeds verdacht werd in het politiestation, antwoordt u resoluut van niet omdat u daar zelf heen ging om uw problemen met de taliban uit te leggen (CGVS tweede gehoor p. 3). Het tart dan ook alle logica dat de politie u er na één nachtje over slapen van zou beschuldigen banden te hebben met de taliban en dat terwijl u de zaak zelf heeft aangebracht. Bovendien kan men zich de vraag stellen, dat als de politie werkelijk had gedacht dat u links had met de taliban, waarom ze u niet gewoon hebben opgepakt. In plaats van u op te pakken, ze hadden immers uw adres (CGVS tweede gehoor echtgenote p. 6), verwittigen ze u via de convocatiebrief dat ze u gaan arresteren en krijgt u de kans om uw brieven te pakken. Hadden ze u echt verdacht van banden met de taliban zou u natuurlijk nooit deze kans gekregen hebben.

De vaststelling dat de eisen van de taliban weinig plausibel overkomen in de door u geschetste context, de vaststelling dat de inhoud van de tweede dreigbrief compleet anders is dan uw verklaringen hieromtrent, dat u de inhoud van de derde brief zelfs niet kent, dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de dood van uw broer samen met het feit dat de autoriteiten u verwittigen voor dat ze u gaan arresteren, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan

een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De vier taskara's, uw verkiezingskaart, uw huwelijksakte en de winkelvergunning bevestigen enkel uw identiteit en achtergrond de welke niet betwist worden. De klachtbrief, de drie dreigbrieven, de convocatiebrief en de brief van uw ziekenhuisopname zijn handgeschreven brieven waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien dient te worden opgemerkt dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie toegevoegde informatie administratief dossier). De CD-ROM is een nieuwsuitzending waarin een incident met een bomauto voorkomt maar kan door uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent niet in connectie worden gebracht met uw problemen. De enveloppe waarin alles werd opgestuurd is irrelevant ten aanzien van uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven.

Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Injil in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Injil actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Injil aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.'

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U, H.(...) A.(...) K.(...), bent een vijftigjarige Afghaanse man van Tadjiek-origine. U werd geboren in het dorp Qaizon Sangar gelegen in het district Injil, dat op zijn beurt is gelegen in de provincie Herat. U bent gehuwd met H.(...) L.(...) (O.V. 7566069) met wie u twee kinderen kreeg. Hadiya is zeven jaar en O.(...) veertien jaar. U bent woonachtig in het district Injil maar u baatte een winkel uit in het district Shindand in de provincie Herat waar u etenswaren verkocht.

Uw problemen begonnen toen u een dreigbrief van de taliban kreeg. Uw broer las u voor wat in de brief stond. U moest de taliban motorfietsen, militaire jassen en voedsel bezorgen. Een goede maand later kreeg u een tweede brief met dezelfde boodschap. Aan beide brieven heeft u geen gehoor gegeven.

Enige tijd later werd uw broer, die een jihadi-commandant was, het slachtoffer van een aanslag. Hij was op weg met zijn auto toen die ontplofte. De autoriteiten brachten u zijn lichaam. Hierna kreeg u een derde brief van de taliban. Aangezien uw broer dood was en hij de brief niet kon voorlezen, kent u de inhoud van deze brief niet.

Later was u samen met uw zoon op weg naar huis toen u werd tegengehouden door de taliban. Uw zoon werd geslagen terwijl u geblinddoekt en meegenomen werd door de taliban. Uw vrouw werd op de hoogte gebracht van wat er gebeurd was door uw zoon waarop ze klacht indiende bij de politie. Ondertussen werd u mishandeld door de taliban tot op de hoogte dat u met alles akkoord zou gaan met wat ze van u vroegen. U werd vrijgelaten met de opdracht dat ze u explosieven zouden brengen die u dan naar de militaire basis in Shindand moest brengen. Eénmaal terug bij u thuis werd u drie dagen lang naar het ziekenhuis gebracht. Na uw ontslag uit het ziekenhuis ging u klacht indienen bij de politie. De politie zei dat ze de zaak zouden opvolgen en de daders opsporen. De volgende dag kreeg u een convocatiebrieven van de politie waarin u beschuldigd wordt en er om uw arrestatie werd gevraagd.

U ontvluchtte Afghanistan op 9 mei 2012 en kwam aan in België op 2 september 2012 waar u de volgende dag op 3 september 2012 asiel aanvraag.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u voor uw leven omwille van de taliban.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u vier taskara's, een verkiezingskaart, een CD-ROM, een huwelijksakte, een winkelvergunning, een klachtbrief, drie dreigbrieven, een convocatiebrieven van de politie, een brief van het ziekenhuis en een enveloppe voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden

Vooreerst moet er worden opgemerkt dat de taliban er volgens uw verklaringen een wel zeer contraproductieve werkwijze op nahoudt. Zo verklaart u dat de taliban in de eerste brief vragen om voedsel, motorfietsen en militaire jackets (CGVS tweede gehoor p. 2). De brief zelf wordt afgesloten met de zin: we wachten op uw hulp (zie administratief dossier: vertaling eerste dreigbrief). Als u gevraagd wordt hoe u hen die goederen had moeten bezorgen, stel dat u hun eis had willen inwilligen, antwoordt u ik weet niet hoe ik hen had moeten contacteren misschien hadden zij mij opgezocht aan de winkel (CGVS tweede gehoor p. 4). Als u gevraagd wordt of ze dat dan gedaan hebben, antwoordt u

nee (CGVS tweede gehoor p. 4). De taliban contacteert u dus geen enkele keer om te zien hoever u staat met hun eisen alvorens ze een tweede brief sturen met (volgens uw verklaringen) dezelfde boodschap (CGVS eerste gehoor p. 4) en ze uw broer doden (CGVS tweede gehoor p. 6). Het lijkt dan ook weinig geloofwaardig dat de taliban een tweede brief zou sturen met dezelfde boodschap en ze zouden overgaan tot het doden van uw broer zonder dat er voor u een concrete mogelijkheid was om hen die goederen te leveren en bijgevolg in te gaan op hun eisen. Men kan immers geen goederen eisen van iemand zonder die persoon duidelijk te maken hoe hij die goederen aan de eiser moet overhandigen. En men zal al zeker geen dreigementen uitvoeren als men niet weet of hun slachtoffer al dan niet bereid is om die eisen in te willigen en dat terwijl men hem niet duidelijk heeft gemaakt op welke manier hij die eisen kan inwilligen.

Bovendien blijkt na vertaling van de tweede dreigbrief dat uw verklaringen over de inhoud van deze brief niet stroken met de echte inhoud van de brief. Volgens de tweede dreigbrief gingen ze u immers explosieven bezorgen die u naar een militaire basis in het district Shindand moest brengen (zie administratief dossier: vertaling tweede dreigbrief). Opnieuw laten ze u aan uw lot over. Dit is immers geen bedreiging waar u actief iets moet ondernemen om hun eisen in te willigen. Het enige wat u kan doen is afwachten tot ze u die explosieven brengen. Het feit dat ze u de explosieven niet bezorgen, is uw schuld niet maar die van de taliban en is dan ook geen reden om uw broer te doden en u uiteindelijk te ontvoeren. Als u voorgelegd wordt dat de tweede dreigbrief een andere eis stelt dan die in de eerste brief, antwoordt u dat de eis om explosieven in de militaire basis te plaatsen u werd meegedeeld toen u ontvoerd werd (CGVS tweede gehoor p. 4). Dit is dan weer tegenstrijdig met uw verklaringen tijdens het eerste gehoor waar u beweerde dat u uw eigen winkel moest opblazen (CGVS eerste gehoor p. 6). Het feit dat u een compleet andere inhoud toeschrijft aan de tweede dreigbrief die u kreeg, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vrees tot vervolging.

Daarnaast verklaarde u dat nadat u de brieven had ontvangen uw broer werd vermoord omwille van uw problemen (CGVS tweede gehoor p. 6). Het is vreemd dat u de dood van uw broer linkt aan uw eigen problemen gelet op het feit dat die een belangrijke jihadi-commandant was (CGVS tweede gehoor p. 2 en 6) en bijgevolg veel vijanden had. Deze stelling wordt ondersteund door het feit dat, moest de taliban uw broer hebben vermoord om druk te zetten op u om hun eisen in te willigen, ze dit incident waarschijnlijk wel zouden vermeld hebben in de derde dreigbrief als het mogelijke lot dat u te wachten staat. De derde dreigbrief maakt echter geen enkele vermelding van de dood van uw broer (zie administratief dossier: vertaling derde dreigbrief). Het was pas tijdens uw ontvoering dat de taliban u zegden dat zij achter de dood van uw broer zaten (CGVS tweede gehoor p. 6). Bovendien verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat het incident waarbij uw broer omkwam plaatsvond op de weg van het district Injil naar het district Guzara in het dorp Pirane Mardan en dat u het doelwit was (CGVS eerste gehoor p. 3 en 6) terwijl u tijdens het tweede gehoor beweerde dat uw broer werd gedood in de provincie Farah (zie administratief dossier: toegevoegde informatie). Als laatste punt moet nog worden opgemerkt dat u geen idee heeft van wat er in de derde dreigbrief van de taliban geschreven staat (CGVS tweede gehoor p. 4). Uw excuus dat uw broer dood was, is weinig afdoende gelet op het feit dat er nog mensen in de buurt waren die u de brief konden voorlezen zoals uw schoonbroer (CGVS tweede gehoor p. 3). Dat u na de dood van uw broer, die u duidelijk toeschrijft aan uw vervolgers (CGVS tweede gehoor p. 6), de moeite niet doet om een dreigbrief te lezen verstuurd door dezelfde mensen die uw broer hebben vermoord, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte is het niet echt duidelijk waarom de politie u een convocatiebrief zou sturen waarin u beschuldigd wordt in een speciale zaak en er gevraagd wordt om u te arresteren (zie administratief dossier: vertaling convocatiebrief). U was immers zelf, als slachtoffer, naar de politie gestapt met een probleem waarvoor er reeds klacht werd ingediend door uw vrouw (zie administratief dossier: vertaling klachtbrief) en waarvan de politie absoluut geen kennis van had gehad waren u en uw vrouw niet naar de politie gestapt. Het is dan ook onverklaarbaar waarom de politie u de dag erna een convocatiebrief zou sturen waarin staat dat u gearresteerd moet worden voor uw betrokkenheid in een speciale zaak. Als u gevraagd wordt of u gewaar was geworden dat u reeds verdacht werd in het politiestation, antwoordt u resoluut van niet omdat u daar zelf heen ging om uw problemen met de taliban uit te leggen (CGVS tweede gehoor p. 3). Het tart dan ook alle logica dat de politie u er na één nachtje over slapen van zou beschuldigen banden te hebben met de taliban en dat terwijl u de zaak zelf heeft aangebracht. Bovendien kan men zich de vraag stellen, dat als de politie werkelijk had gedacht dat u links had met de taliban, waarom ze u niet gewoon hebben opgepakt. In plaats van u op te pakken, ze hadden immers uw adres (CGVS tweede gehoor echtgenote p. 6), verwittigen ze u via de convocatiebrief dat ze u gaan arresteren en krijgt u de kans om uw brieven te pakken. Hadden ze u echt verdacht van banden met de taliban zou u natuurlijk nooit deze kans gekregen hebben.

De vaststelling dat de eisen van de Taliban weinig plausibel overkomen in de door u geschetste context, de vaststelling dat de inhoud van de tweede dreigbrief compleet anders is dan uw verklaringen hieromtrent, dat u de inhoud van de derde brief zelfs niet kent, dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over de dood van uw broer samen met het feit dat de autoriteiten u verwittigen voor dat ze u gaan arresteren, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De vier taskara's, uw verkiezingskaart, uw huwelijksakte en de winkelvergunning bevestigen enkel uw identiteit en achtergrond die welke niet betwist worden. De klachtbrief, de drie dreigbrieven, de convocatiebrief en de brief van uw ziekenhuisopname zijn handgeschreven brieven waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien dient te worden opgemerkt dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie toegevoegde informatie administratief dossier). De CD-ROM is een nieuwsuitzending waarin een incident met een bomauto voorkomt maar kan door uw tegenstrijdige verklaringen hieromtrent niet in connectie worden gebracht met uw problemen. De enveloppe waarin alles werd opgestuurd is irrelevant ten aanzien van uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven.

Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Injil in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Injil actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Injil aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers zijn van mening dat de bestreden beslissingen een schending uitmaken van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekers vragen in hoofdorde om hen als vluchtelingen te erkennen en in ondergeschikte orde om hen subsidiaire bescherming te verlenen, minstens de beslissingen te willen vernietigen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoekers niet kunnen worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan hun asielrelaas om volgende redenen:

Vooreerst bevatten hun asielverklaringen verschillende manifeste tegenstrijdigheden en incoherenties.

Zo zijn verzoekers verklaringen betreffende het verloop van de aangehaalde vervolgingsfeiten onderling incoherent. Tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat hij op een dag door de taliban werd ontvoerd, dat "een tijd later" zijn "broer" door hen werd "vermoord door een

bom te plaatsen in zijn auto” en dat hij nadien *“nog een dreigbrief”* kreeg *“waarin ze zeiden dat als”* hij *“nog eens zou weigeren, ze”* zijn *“winkel zouden laten ontploffen samen met”* hem (Vragenlijst verzoeker 5 september 2012, p. 3). Op het Commissariaat-generaal plaatste verzoeker deze gebeurtenissen chronologisch echter in een geheel andere volgorde. Hij verklaarde er dat nadat hij twee dreigbrieven van de taliban had genegeerd zijn broer omwille van zijn problemen werd vermoord, dat hij een tijd later een derde en laatste dreigbrief van de taliban kreeg en dat hij op een later tijdstip, toen hij samen met zijn zoon op weg naar huis was, door enkele talibs werd tegengehouden die zijn zoon enkele slagen toedienden en hem vervolgens geblinddoekt ontvoerden (Gehoorverslag verzoeker 16 oktober 2012, p. 5 en 6 en Gehoorverslag verzoeker 30 november 2012, p. 2, 4 en 6). Dergelijke uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen betreffende het verloop van de aangehaalde feiten ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan.

Ook met betrekking tot de moord op zijn broer legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoeker dat het incident waarbij zijn broer om het leven kwam, plaatsvond in het in de provincie Herat gelegen district Injil, meer bepaald in het dorp Pirane Mardan op de weg van Anjer naar Guzara, en dat hij eigenlijk het doelwit was (Gehoorverslag verzoeker 16 oktober 2012, p. 3 en 6). Tijdens zijn tweede en laatste gehoor op het Commissariaat-generaal situeerde hij de dodelijke aanslag op zijn broer echter in de provincie Farah (Gehoorverslag verzoeker 30 november 2012, p. 6).

Ook met betrekking tot de wijze waarop hij na zijn vasthouding door de taliban thuis geraakte, bevatten verzoekers verklaringen een ernstige tegenstrijdigheid. Op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde hij dat hij *“naar huis”* werd *“gebracht”* door de taliban die hem *“als een zak op de straat”* gooiden (Vragenlijst verzoeker 5 september 2012, p. 3). Op het Commissariaat-generaal verklaarde hij daarentegen dat de taliban hem in een dorp dropten en dat na lange tijd vergeefs te hebben gelift, iemand hem met de wagen naar zijn dorp bracht (Gehoorverslag verzoeker 30 november 2012, p. 2).

Verzoekers blijken daarnaast niet goed op de hoogte te zijn van de inhoud van de drie door hen aangebrachte dreigbrieven van de taliban, die aan de basis zouden liggen van hun vervolgingsproblemen.

Zo hield verzoeker verkeerdelijk voor dat hem in de eerste dreigbrieven hetzelfde wordt gevraagd. Volgens hem vragen ze hem in beide brieven voor voedsel, motorbikes en militaire jackets te zorgen (Gehoorverslag verzoeker 30 november 2012, p. 2 en 4). Uit de aan het administratief dossier toegevoegde vertaling van de brieven blijkt echter dat in de eerste brief inderdaad om motorfietsen en ander militair materiaal wordt gevraagd, maar dat in de brief die erop volgde om een heel ander soort hulp wordt gevraagd. In de tweede brief wordt verzoeker namelijk gevraagd een pakket explosieven naar een basis in het district Shinand te brengen. Verzoekers' huidige uitleg in hun verzoekschrift dat de broer van verzoeker, die een commandant was en die hen de eerste twee dreigbrieven zou hebben voorgelezen, hen de werkelijke inhoud van de tweede dreigbrief niet wilde meedelen aangezien hij niet wou dat zijn broer een militaire basis zou opblazen, is allerminst aannemelijk of ernstig. Immers, door de juiste inhoud van de dreigbrief te verzwijgen, bracht laatstgenoemde zowel het leven van zijn broer, verzoeker in gevaar alsook zijn eigen leven en dat van de rest van de familie. De tweede dreigbrief vermeldt immers duidelijk op het einde dat bij een weigering van verzoeker om gehoor te geven aan de oproep in de brief hij samen met de rest van de familie, inclusief zijn broer, zouden worden vermoord. Dat zijn broer dit zou hebben genegeerd en alzo het lot van een militaire basis belangrijker achtte dan zijn leven en dat van de rest van zijn familie is allerminst geloofwaardig. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal dat zijn broer een belangrijk *“jihadicommandant”* was (Gehoorverslag verzoeker 16 oktober 2012, p. 3 en Gehoorverslag verzoeker 30 november 2012, p. 2), en niet een gewone commandant in het Afghaanse leger zoals thans in het verzoekschrift wordt voorgehouden.

Verzoekers zijn daarnaast niet op de hoogte van de inhoud van de derde dreigbrief. Hun verklaring dat verzoekers broer inmiddels gestorven is en hen dus de laatste brief niet heeft kunnen voorlezen, verklaart of rechtvaardigt geenszins hun onwetendheid omtrent de inhoud ervan. Gelet op het feit dat zij eerder twee brieven van de taliban kregen waarin zij met de dood werden bedreigd en gezien hun broer kort voor het ontvangen van die laatste brief omwille van hun problemen werd vermoord, kon van verzoekers worden verwacht dat zij deze brief ernstig zouden nemen en er alles aan zouden doen om zich over de inhoud ervan te informeren. Verzoekers ondernamen, zo blijkt uit hun verklaringen, echter geen enkele poging om op de hoogte te komen van de inhoud van deze brief. Hun uitleg dat ze aan niemand konden vragen om hen de brief voor te lezen, is allerminst ernstig. Uit hun verklaringen blijkt

immers dat wanneer ze een tijd later een convocatiebrief van de politie ontvingen, verzoekers schoonbroer, die volledig op de hoogte was van hun problemen en mee klacht ging indienen bij de politie, hen deze voorlas (Gehoorverslag verzoekster 16 oktober 2012, p. 10 en Gehoorverslag verzoeker 30 november 2012, p. 3). Derhalve hadden ze ook de laatste dreigbrief ook aan hem kunnen voorleggen in de hoop dat hij hen iets over de inhoud ervan kon zeggen. Het getuigt ook van weinig ernst dat verzoekers deze dreigbrieven niet voorlegden bij de politie op het ogenblik dat zij er klacht indienden tegen de taliban. Het verzuim van verzoekers zich te informeren over de inhoud van deze brieven ondermijnt op fundamentele wijze de ernst en de geloofwaardigheid van hun beweerde problemen.

Een ongeloofwaardig relaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar hun land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zouden koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoekers niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

Gelet op het ongeloofwaardig karakter van hun asielaanvraag kunnen verzoekers zich immers niet langer steunen op de elementen aan de basis van hun aanvraag teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verder is de Raad van mening dat verzoekers naar hun land van herkomst kunnen terugkeren zonder een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 17, map Landeninformatie), die door verzoekers niet wordt ontkracht of weerlegd, blijkt namelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en er voor burgers op dit ogenblik geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoekers maken derhalve niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissingen zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER